

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. Сливен, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Пенка Сп. Иванова
като разгледа докладваното от Мария Ян. Блецова Калцова Въззивно
гражданско дело № 20222200500168 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба депозирана от адв.А. –
особен процесуален представител на М. АС. СЛ., ЕГН *****, гр. Н.З.,
м. “Високо напрежение”, № 47 против решение № 34/21.01.2022г. по гр.д. №
883/2021г. на Н. районен съд, в частта с която е било признато за установено
по отношение на жалбоподателката, по иск с правно основание чл. 422, ал.1
във вр. с чл.415 от ГПК, в качеството и на поръчител, че дължи солидарно с Р.
С. ОГН., ЕГН ***** на „ОТП – Факторинг България“ ЕАД, със
седалище и адрес на управление гр. С., р-н „Оборище“, бул. „Княз
Александър Дондуков“, № 19, ет.2 в качеството му на цесионер сумата от
9319.59лв., от които 7695.15 лв.- главница, по договор за кредит за текущо
потребление от 09.11.2015г., 1339.59лв. - договорна лихва, 164.85лв. - лихва

за забава, такси и законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение от 13.07.2018г. Решението е било обжалвано и в частта на присъдените разноски.

Решението е обжалвано като недопустимо, неправилно, необосновано и незаконосъобразно. То било постановено при превратно тълкуване на установените факти, не били обсъдени всички правно – значими факти, направени били погрешни правни изводи. Съдът неправилно бил приел, че са налице двете необходими предпоставки за настъпване на предсрочната изискуемост – настъпването на фактическите обстоятелства, при които предсрочната изискуемост може да се обяви и уведомяването на длъжника.

Нотариалната покана, с която длъжницата Р.О. била уведомена за настъпилата предсрочна изискуемост (на 10.02.2018г.) и била връчена на 10.02.2018г., но към тази дата предсрочната изискуемост не била настъпила, тъй като не било налице просрочено задължение за повече от 90 дни. Освен това била посочена и друга дата за настъпване на предсрочната изискуемост – 13.07.2018г., по този начин тази дата не била безспорно установена. Тъй като предсрочната изискуемост не била надлежно съобщена на длъжника не можело да се приеме, че поръчителят е бил редовно уведомен за настъпването и. Предвид изложеното, страната намира предявения установителен иск за неоснователен.

Жалбоподателят изразява съображения за нередовното уведомяване за настъпилата цесия. От събраните по делото доказателства се установявало, че жалбоподателката С. не е била търсена на правилния адрес за връчване на съобщението за настъпилата цесия. В договора за кредит жалбоподателката била посочила адрес в „**местността** Високо напрежение“, а е била търсена на адрес „**улица** Високо напрежение“. Ето защо следвало да се приеме, че жалбоподателката не е уведомена за настъпилата цесия. Особеният процесуален представител не бил нито договорен, нито законов представител на страната за да се приеме, че тя е уведомена чрез него.

Моли се обжалваното решение да бъде обезсилено като недопустимо или да бъде отменено като неправилно. Иска се да се постанови решение, с което предявените установителен и в условията на евентуалност осъдителен

иск да бъдат отхвърлени.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от юриск. Г., пълномощник на „ ОТП – Факторинг България“ ЕАД, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н „Оборище“, бул. „ Княз Александър Дондуков“, № 19, ет.2, с който жалбата е оспорена като неоснователна. Страната посочва, че от данните по делото било установено, че месечната вноска по кредита с падеж 21.04.2017г. не била внесена съгласно погасителния план, което е основанието предсрочната изискуемост да бъде обявена за настъпила. Длъжникът Р.О. е бил уведомен за това с нотариална покана получена на 10.02.2018г. От този момент следвало да се приеме, че предсрочната изискуемост е настъпила. За да се породи ефектът на предсрочната изискуемост било необходимо да се уведоми длъжникът. Не се изисква и уведомяването на поръчителя. Ответната страна посочва, че за извършената цесия жалбоподателят е бил уведомен с изрично писмо на адреса посочен в декларация подписана от жалбоподателя, а именно „местност Високо напрежение, № 47“. Евентуално можело да се приеме, че жалбоподателят е уведомен за цесията с получаване на исковата молба, каквото искане било направено своевременно от ищеца.

Моли се обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се деловодни разноски.

Страните не са направили нови процесуални или доказателствени искания.

В с.з.въззивната страна редовно призована, не се явява и не се представлява. Особеният и процесуален представител адв. А., в писмена молба до съда заявява, че поддържа въззивната жалба и моли тя да бъде уважена.

В с.з. въззиваемата страна редовно призован не се представлява. Процесуалният и представител юриск. Г. в молба до съда заявява, че оспорва въззивната жалба и моли да се потвърди решението на РС. Претендира разноски.

Пред настоящата инстанция не се събраха допълнителни доказателства.

Обжалваното решение е било съобщено на въззивника на 09.03.2022г. и в рамките на законоустановения четиринадесет дневен срок – на 22.03.2022 г. е била депозирана въззивната жалба.

Установената и възприета от РС – Н.З. фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес от обжалване на съдебния акт. Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна.

Първият въпрос, който се поставя за разглеждане в настоящото производство е може ли извършена цесия да се счита за редовно съобщена на длъжника, когато той е уведомен за нея с исковата молба и в производството не е участвал лично, а е бил представляван от особен процесуален представител.

За да се даде отговор на този въпрос следва да се имат предвид няколко основни положения.

В практиката съществуват няколко способа при използването на които приемаме, че ответната страна е била редовно уведомена за осъществяването на даден факт или действие.

По принцип, ако не е уговорено друго между страните за редовно връчени се считат документите, които са връчени лично на длъжника или на негов пълномощник. За редовно връчване се приема и при възлагане на документите по реда на чл. 50 ЗННД от нотариус или от ЧСИ (чл. 43 ЗЧСИ).

При тези случаи се прилагат правилата на чл. 37 – 58 ГПК, като отказът за получаване по чл. 44 ГПК или отсъствието от адреса по чл. 47 ГПК се удостоверяват от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени.

Възможно е кредиторът да е избрал да връчи съобщението чрез пощенска пратка. В този случай редът за връчване се определя от Общите правила, приети с решение № 581/27.10.2010 г. от Комисията за регулиране на съобщенията. Ще е налице удостоверителна сила за получаване на съобщението ако пратката е връчена лично на длъжника срещу подпис или на пълнолетен член на домакинството му – срещу подпис и документ за самоличност. Възможно е обаче пратката да не може да бъде доставена на длъжника и съществува процедура, която следва да се извърши от пощенските служители. В тези случаи пратката се връща на подателя като се отбелязва, че тя не е връчена. Общите правила и Закона за пощенските съобщения не въвеждат фикция, според която при липса на фактическо връчване пратката да се счита за доставена на получателя.

Възможно е и друга хипотеза, при която при сключване на договора за кредит, страните да са се разбрали за конкретен способ за връчване на кореспонденцията между тях. Тогава редовността на връчване на съобщението за настъпилата предсрочна изискуемост на вземането се преценява спрямо уговорката помежду им. Допустимо е в договора страните да са предвидили, че изявлението на едната от тях ще се счита за достигнало до другата страна без фактически същото да е получено. Такава клауза, която фингира недоставеното или само изпратено съобщение като получено, би била в съответствие с принципите на добросъвестно упражняване на правата на кредитор, ако ясно разписва определени предпоставки и/или фактически констатации, при наличието на които ще се счита, че е положена дължимата грижа, както и ако според договора опитът за предаване на съобщението се приравнява на фактическото му получаване.

В този смисъл е практиката на ВКС постановена по реда на чл. 290 от ГПК – решение № 148/02.12.2016 г. по т.д. 2072/2015 г., Ит.о.

Настоящият съдебен състав намира, че е възможно редовно

уведомяване на длъжника за извършена цесия с връчване на исковата молба, когато той в производството е бил представляван от особен процесуален представител. Това е така, защото ако кредиторът е използвал един от способите регламентирани в разпоредбите на чл. 50 ЗННД от нотариус или от ЧСИ (чл. 43 ЗЧСИ) за уведомяване на длъжника за извършената цесия, то същия би се считал за редовно уведомен без изобщо някой фактически да е узнал за извършената цесия. Когато обаче уведомяването се извърши чрез връчване на книжа на особен процесуален представител, който е винаги правоспособно лице упражняващо адвокатска професия, интересите на длъжника биха били защитени в пъти в повече от реда по чл. 50 ЗННД или реда по чл. 43 ЗЧСИ. Следователно, след като законодателят приема, че редовно уведомяване на страната за цесия може да се извърши по реда на чл. 50 ЗННД или реда по чл. 43 ЗЧСИ, то следва да се приеме, че тя е редовно уведомена и ако цесията е била съобщена на особения и процесуален представител, тъй като той би осъществил по – силна защита на интересите и.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за липса на активна процесуална легитимация за предявяване на иска по чл.422 от ГПК. По този въпрос е налице задължителна съдебна практика на ВКС обективирана в т.10б от ТР 4/18.06.2014г. по т.д. 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, според което легитимиран да предяви иска по чл.422 от ГПК е и цесионерът, ако е спазил срока по чл. 415 от ГПК.

По отношение настъпването на предсрочната изискуемост , съдът взе предвид следното :

По договора за кредит страните са се били споразумели при допусната забава на главницата и/или лихвата за повече от 90 дни, целият остатък по кредита да става предсрочно изискуем (т.19.2). В случая е безспорно установено, че длъжникът не е внесъл дължимите погасителни вноски за 21.04.2017г., 21.05.2017г., 21.06.2017г., 21.07.2017г., 21.08.2017г., 21.09.2017., 21.10.2021г., 21.11.2017г., 21.12.2021г., 21.01.2018г., 21.02.2018г., 21.03.2018г. и 21.04.2018г.

По този начин към 10.02.2018г. вече е била налице първата

предпоставка за обявяване на настъпилата предсрочна изискуемост на задължението – не са били внесени дължими вноски за повече от 90 дни от падежа. Когато на длъжника е била връчена нотариална покана съдържаща волеизявление на банката – кредитор за обявяване за предсрочно изискуемо на цялото задължение се е изпълнило и второто изискване за настъпване на предсрочната изискуемост и тя настъпила на тази дата (10.02.2018г.). От този момент следва да се прецени дали е спазено изискването на чл. 147, ал.1 от ЗЗД спрямо поръчителя-ответник.

Съгласно разпоредбата на чл.422, ал.1 от ГПК искът за съществуване на вземането се смята за предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. В случая заявлението за издаване на заповед за изпълнение е било депозирано на 13.07.2018г., в рамките на шест месечния срок предвиден в ЗЗД за ангажиране на отговорността на поръчителя/въззивник.

От изложеното следва, че предсрочната изискуемост на вземането е била надлежно обявена, отговорността от поръчителя е била потърсена своевременно и извършената цесия на вземането е надлежно съобщена на длъжника - поръчител.

Във въззивната жалба не се съдържат оплаквания относно размера на дължимото задължение, поради което съдът няма подробно да го коментира. Следва да се отбележи само, че първоинстанционния съд е съобразил решението си в тази насока със събраните по делото доказателства.

Тъй като правните изводи на настоящия съдебен състав съвпадат с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на процеса в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят деловодни разноски само във въззивното производство в размер на 1095.98 лв., от които 300.00 лв. юрисконсултско възнаграждение и 795.98лв. заплатено възнаграждение за особен процесуален представител.

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 34/21.01.2022г. по гр.д. № 883/2021г. на Н. районен съд.

ОСЪЖДА М. АС. СЛ., ЕГН *****, гр. Н.З., м. “Високо напрежение”, № 47 да заплати на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, със седалище и адрес на управление гр. С., район „Оборище“, бул. „Княз Ал. Дондуков“, № 19, ет. 2 деловодни разноси за въззивна инстанция в размер на 1095.98 лв., от които 300.00 лв. юрисконсултско възнаграждение и 795.98 лв. заплатено възнаграждение за особен процесуален представител

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБългария.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____